

PARLAMENT EUROPEJSKI

2004

2009

Dokument z posiedzenia

A6-0088/2009

23.2.2009

SPRAWOZDANIE

na temat zapewniania jakości żywności — harmonizacja lub wzajemne uznawanie norm
(2008/2220(INI))

Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi

Sprawozdawczyni: Maria Petre

Sprawozdawca (*):
Magor Imre Csibi, Komisja Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia
Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności

(*) Procedura obejmująca zaangażowane komisje – art. 47 Regulaminu

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3
UZASADNIENIE	15
OPINIA KOMISJI OCHRONY ŚRODOWISKA NATURALNEGO, ZDROWIA PUBLICZNEGO I BEZPIECZEŃSTWA ŻYWNOŚCI (*)	18
WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI	21

(*) Procedura obejmująca zaangażowane komisje – art. 47 Regulaminu

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie zapewniania jakości żywności — harmonizacja lub wzajemne uznawanie norm (2008/2220(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 33 traktatu WE,
  - uwzględniając zieloną księgę Komisji z dnia 15 października 2008 r. w sprawie jakości produktów rolnych: normy jakości produktów, wymogi w zakresie produkcji rolnej, systemy jakości (COM(2008)0641 wersja ostateczna),
  - uwzględniając rezolucję z dnia 9 października 1998 r. w sprawie polityki na rzecz zapewnienia jakości produktów rolnych i rolno-spożywczych¹,
  - uwzględniając dokument roboczy Komisji z października 2008 r. w sprawie systemów certyfikacji jakości żywności,
  - uwzględniając ocenę funkcjonowania wspólnej polityki rolnej (WPR),
  - uwzględniając mandat Rady Europejskiej udzielony Komisji dla rokowań w sektorze rolnictwa, przedstawiony w projekcie WE obejmującym szczegóły rokowań ze Światową Organizacją Handlu dotyczących rolnictwa (dokument 625/02) ze stycznia 2003 r.,
  - uwzględniając konferencję zorganizowaną przez Komisję w dniach 5 i 6 lutego 2007 r. w Brukseli na temat certyfikacji jakości żywności – wartości dodanej do produkcji rolnej,
  - uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności (COM(2008)0040),
  - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz opinię Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A6-0088/2009),
- A. mając na uwadze, że normy jakości i bezpieczeństwa żywności stosowane w Unii Europejskiej są najwyższe na świecie,
- B. mając na uwadze, że te wysokie standardy odpowiadają wymaganiom konsumentów europejskich i są sposobem tworzenia ważnej wartości dodanej,
- C. mając na uwadze, że konsumenci są coraz bardziej zainteresowani nie tylko bezpieczeństwem żywności, ale także jej pochodzeniem i metodami produkcji artykułów żywnościowych; mając na uwadze, że Unia Europejska w reakcji na tę sytuację

---

¹ *Dz.U. C 328 z 26.10.1998, s. 232.*

wprowadziła cztery oznaczenia jakości i pochodzenia dla artykułów spożywczych, a mianowicie: chronioną nazwę pochodzenia, chronione oznaczenie geograficzne, gwarantowaną tradycyjną specjalność oraz pieczęć ekologiczną,

- D. mając na uwadze, że produkty europejskie wysokiej jakości są „żywym” dziedzictwem kulturowym i kulinarnym Unii Europejskiej, a tym samym stanowią istotny element życia gospodarczego i społecznego wielu europejskich regionów, ponieważ umożliwiają działalność mającą, zwłaszcza na obszarach wiejskich, bezpośrednie odniesienie regionalne,
- E. mając na uwadze, że systemy certyfikacyjne kojarzą się w świadomości konsumentów z gwarancją wyższej jakości,
- F. mając na uwadze, że systemy jakości charakterystyczne dla Unii Europejskiej przynoszą znaczną korzyść konkurencyjną produktom wspólnotowym,
- G. mając na uwadze, że duże przedsiębiorstwa handlu detalicznego zdominowały europejski rynek produktów żywnościowych i wprowadzają opłaty, dodatki referencyjne, jak również obowiązek nieuzasadnionego udziału w wydatkach na promocję, a to wszystko zmniejsza szanse małych przedsiębiorstw produkcyjnych na dotarcie do szerszej grupy odbiorców,
- H. mając na uwadze, że możliwe jest stosowanie nowych technologii w celu wprowadzania szczegółowych informacji dotyczących pochodzenia i cech różnych produktów rolnych i spożywczych,
- I. mając na uwadze, że podrabianie produktów naraża na szkody zarówno producentów, jak i konsumentów końcowych,
  - 1. wyraża zadowolenie z powodu procesu refleksji zapoczątkowanego przez Komisję w zielonej księdze i wspiera jej chęć promowania jakości europejskich produktów rolnych, bez nakładania kosztów i dodatkowych obciążeń na producentów;
  - 2. podkreśla, że zapewnienie lojalnej konkurencji na rynkach produktów strategicznych, jakimi są produkty rolne i spożywcze, jest głównym celem Wspólnoty i leży w jej ogólnym interesie; uważa, że istotne jest, aby istniała prawidłowa konkurencja w zakresie produktów importowanych, które ogólnie nie spełniają tych samych norm, co produkty wspólnotowe; jest zdania, że działania europejskie w dziedzinie jakości muszą również być uregulowane w ramach Światowej Organizacji Handlu w odniesieniu do produktów zagranicznych wprowadzanych na jednolity rynek europejski;
  - 3. uważa za konieczne usprawnienie kontroli i koordynacji pomiędzy różnymi organami w celu zapewnienia, że importowane produkty spożywcze spełniają normy UE w zakresie ochrony środowiska, bezpieczeństwa żywności i zwierząt; przyjmuje do wiadomości wnioski końcowe Rady „Rolnictwo” z dnia 19 grudnia 2008 r. w sprawie bezpieczeństwa produktów importowanych z krajów trzecich i przestrzegania norm Wspólnoty; dostrzega jednak brak w wymienionych wnioskach końcowych zdecydowanej woli politycznej do zaostrzenia wspólnotowej kontroli w krajach trzecich;

4. stwierdza, że nie można prowadzić polityki w zakresie jakości nie uwzględniając przyszłości wspólnej polityki rolnej oraz wyzwań, jakimi są między innymi zmiany klimatu, ochrona bioróżnorodności, zaopatrzenie w energię czy gospodarka zasobami wodnymi;
5. uważa, że w ogólnym kontekście wysokich cen surowców środki mające na celu zwiększenie wielkości produkcji nie mogą być pretekstem do obniżenia standardów;
6. ponownie stwierdza, że cel, jakim jest wprowadzenie maksymalnego poziomu bezpieczeństwa żywności, ochrony zwierząt i środowiska naturalnego, musi również pozwolić na osiągnięcie poziomu jakości produktów, który przyniósłby znaczącą konkurencyjną korzyść producentom rolnym; stwierdza, że rolnicy muszą mieć możliwość pokrycia kosztów wynikających z wymogów UE w zakresie bezpieczeństwa żywności, ochrony zwierząt i środowiska naturalnego; uważa, że w przypadkach, gdy przewaga konkurencyjna rolników jest niewystarczająca dla pokrycia kosztów powstałych wskutek wymogów UE, wspólna polityka rolna powinna odegrać istotną rolę w tym zakresie, i że musi być stosowana przez europejskich rolników w celu zapewnienia bezpieczeństwa żywności, ochrony zwierząt i środowiska naturalnego w rolnictwie;
7. uważa, że europejska polityka jakości musi zostać opracowana do celów reformy wspólnej polityki rolnej po 2013 r.; jest zdania, że rolą Unii Europejskiej w ramach WPR powinno być udzielanie wsparcia, w szczególności finansowego, w celu ustanowienia norm wysokiej jakości dla europejskich produktów rolno-spożywczych; podkreśla konieczność udzielenia silniejszego wsparcia organizacjom producentów, aby w szczególności nie dyskryminować drobnych producentów;
8. zwraca uwagę, że w Międzynarodowym traktacie o zasobach genetycznych roślin dla wyżywienia i rolnictwa Unia Europejska zobowiązała się do wdrożenia środków na rzecz zachowania zasobów genetycznych; wzywa Komisję do utworzenia specjalnych programów wsparcia sprzedaży, promujących stosowanie odmian roślin zagrożonych zmianami genetycznymi; podkreśla, że powinno to zwiększyć atrakcyjność uprawy przez rolników i ogrodników odmian wymienionych jako zasoby genetyczne roślin oraz utworzenia programów wspierania zbytu ras zwierząt użytkowych zagrożonych wyginięciem;
9. przypomina, że w następstwie ciągłego procesu liberalizacji światowych rynków rolnych, producenci europejscy bezpośrednio podlegają międzynarodowej konkurencji i że każdy nałożony na nich dodatkowy środek może spowodować, że znajdą się oni w sytuacji niekorzystnej z punktu widzenia konkurencyjności, ale proces ten może przynieść korzyści rolnikom UE, jeśli ich produkty znajdą się na czołowych pozycjach rynkowych i otrzymają odznaczenia z tego tytułu; przypomina również, że rolnicy Wspólnoty mogą wykorzystać wymagania konsumentów, zaopatrując ich w produkty wysokiej jakości wytwarzane na miejscu i dotrzymując surowszych norm w zakresie ochrony zwierząt i środowiska;
10. podkreśla ze szczególnym naciskiem, że sprawy niezwiązane z handlem Komisja musi negocjować w ramach Światowej Organizacji Handlu w taki sposób, aby jak najwięcej wprowadzonych wyrobów spełniało takie same wymagania, jak te nałożone na rolników europejskich, tak aby jakość produktów rolnych spełniających wymogi UE w zakresie

bezpieczeństwa żywności, ochrony zwierząt i środowiska zapewniała rolnikom wyraźną przewagę konkurencyjną;

11. wyraża zaniepokojenie wpływem wielkich sieci sklepów na ogólną jakość europejskich produktów spożywczych; wyraża zaniepokojenie również faktem, że na rynkach charakteryzujących się dużym stopniem koncentracji dystrybucji zaznacza się tendencja do ujednolicania i zmniejszania różnorodności produktów rolno-spożywczych, co prowadzi do zwiększania liczby produktów wstępnie przetworzonych kosztem produktów tradycyjnych; proponuje Komisji opracowanie przepisów w zakresie wprowadzonej przez niektóre europejskie wielkie sieci handlowe procedury aukcji odwrotnych, ponieważ wywiera ona zgubny wpływ na jakość produktów;

Wymagania w zakresie produkcji i normy handlowe

12. wyraża zaniepokojenie z powodu złożoności europejskiego systemu norm podstawowych i dużej liczby przepisów, do których muszą się stosować europejscy rolnicy; wyraża poparcie dla uproszczenia przepisów i opowiada się za tym, aby każdy kolejny przepis oceniać zgodnie z kryteriami jego przydatności, konieczności i kryteriami proporcjonalności;
13. wzywa do dalszego upraszczania norm marketingowych poprzez uściślenie głównych kryteriów mających zastosowanie; wzywa do opracowania unijnych wytycznych w sprawie stosowania ogólnych zastrzeżonych pojęć, takich jak „zawierający małe ilości cukru”, „niskoemisyjny”, „dietetyczny” i „naturalny”, celem uniknięcia praktyk wprowadzających w błąd;
14. wyraża zaniepokojenie faktem, że większość konsumentów europejskich nie ma wystarczających informacji na temat łańcucha żywnościowego, w szczególności na temat pochodzenia produktów i surowców; wyraża poparcie dla wprowadzenia obowiązku zamieszczania informacji dotyczącej miejsca wytworzenia produktów pierwotnych w formie oznakowania kraju pochodzenia, aby wyjść naprzeciw życzeniu konsumentów otrzymania dokładniejszych informacji o pochodzeniu produktu; wyraża również poparcie dla rozszerzenia tego systemu na produkty przetworzone i uważa, że w systemie tym powinno się uwzględnić pochodzenie głównych składników i surowców, wskazywać ich miejsce pochodzenia oraz miejsce ostatniego przetworzenia produktu;
15. uważa, że model australijski jest doskonałym przykładem systemu oznakowania kraju pochodzenia – w tym przypadku należy jednak uwzględnić szczególne uwarunkowania różnych sektorów produkcji w UE – ponieważ wskazane są w nim różne etapy wytwarzania produktów, na przykład terminy: „wyprodukowano w” – w przypadku produktów wytworzonych ze składników pochodzenia krajowego lub wytworzonych na miejscu – lub „wytworzono w” – w przypadku produktów spożywczych poddanych znacznemu przetworzeniu w danym kraju – albo „wytworzono w ... ze składników lokalnych lub importowanych”; przypomina, że inni ważni partnerzy handlowi Unii Europejskiej, jak Stany Zjednoczone lub Nowa Zelandia, również korzystają z systemów oznakowania tego samego typu;
16. uważa, że tak długo jak normy bezpieczeństwa żywności są spełniane, normy handlowe nie powinny utrudniać dostępu produktów do rynku ze względu na wygląd, kształt czy

wymiary;

17. uważa, że ogólnie obowiązujący znak jakości UE, opatrzony napisem „wyprodukowano w Unii Europejskiej”, musi spowodować pozytywne wyróżnianie się produktów Unii na rynku dzięki surowym normom ich produkcji;
18. uważa, że należy bardziej promować fakultatywne terminy zarezerwowane niż obowiązkowe normy handlowe; zauważa jednak, że wprowadzenie takich ujednoczonych definicji satysfakcjonujących wszystkie zainteresowane strony, z uwagi na różnice w zwyczajach żywieniowych i tradycji, może wiązać się z trudnościami, zwiększaniem się ilości informacji podawanych konsumentom czy koniecznością stworzenia systemu nadzoru weryfikującego stosowanie tych terminów;
19. wyraża poparcie dla środków mających na celu uproszczenie przepisów wspólnotowych, o ile nie wpłynie to negatywnie na te przepisy, i opowiada się za zmniejszeniem liczby dziedzin podlegających samoregulacji; uważa że wspólne normy handlowe są niezbędne i że można je ustanowić w bardziej skuteczny sposób; uważa w związku z tym, że należy wspierać proces współregulacji oraz zwykły proces przyjmowania europejskich przepisów w tej dziedzinie; zwraca się z wnioskiem o włączenie do tego procesu władz krajowych i przedstawicieli sektora spożywczego i producentów rolnych;

Systemy jakości charakterystyczne dla UE

20. podkreśla, że systemy jakości żywności powinny oferować konsumentom informację oraz gwarantować autentyczność składników lokalnych oraz technik produkcji; uważa w związku z tym, że systemy takie wymagają wdrażania i wykorzystywania z zastosowaniem zwiększonej kontroli oraz systemów identyfikowalności;
21. uważa, że niezbędne jest wprowadzenie bardziej przejrzystych i powszechnie uznawanych przez konsumentów systemów oznakowania oraz że dla przejrzystości znakowania pochodzenia, zarówno w przypadku produktów UE, jak i importu z krajów trzecich, należy wskazać miejsce pochodzenia decydujących o produkcie najważniejszych dodatków pochodzenia rolnego;
22. uważa, że wyłączone stosowanie produktów oryginalnych z dopiskiem „chronione oznaczenie pochodzenia” w odniesieniu do surowca musi być zapewnione tylko wtedy, gdy jest stosowane chronione oznakowanie na etykiecie oraz w przypadku reklamy produktu przetworzonego; podkreśla, że tym sposobem uniknie się z jednej strony wprowadzania w błąd konsumentów, z drugiej zaś strony wspierany będzie popyt na produkty z chronionym oznaczeniem pochodzenia;
23. uważa za uzasadnione ustanowienie zasad stosowania terminów „górski” i „z wyspy”, ponieważ przyniosłoby to znaczące dodatkowe korzyści produktom rolnym i spożywczym z odnośnych regionów o niekorzystnym położeniu geograficznym; uważa, że w przypadku stosowania tych terminów obowiązkowe musi być podanie kraju pochodzenia;
24. stwierdza, że w związku z tym, iż dla przeciętnego konsumenta różnice między chronionymi nazwami pochodzenia i chronionymi oznaczeniami geograficznymi nie są jasne, należałoby podjąć działania informacyjne uświadamiające mu te różnice;

25. sprzeciwia się ustanowieniu surowszych kryteriów oceny takich jak kryteria odnoszące się do możliwości eksportowych i do zrównoważenia; wskazuje, że istnieją przykłady produktów, które wprawdzie nie są eksportowane, a mimo to mają bardzo duże znaczenie dla tworzenia się lokalnej gospodarki i podtrzymywania więzi społecznych;
26. stwierdza, że oznaczenia geograficzne są ważnym europejskim dziedzictwem, które trzeba chronić, zarówno z uwagi na jego znaczącą dynamikę gospodarczą, jak również głęboko sięgające skutki społeczno-ekonomiczne dla wielu europejskich regionów; uważa, że oznaczenia te są gwarancją jakości, którą trzeba wspierać, a mianowicie drogą wzmocnienia zarządzania oznaczeniami geograficznymi poprzez stowarzyszenia, które złożyły takie wnioski; uważa, że oznaczenia te pomagają konsumentom rozróżnić produkty;
27. uważa za konieczne wprowadzenie jaśniejszego rozróżnienia między markami handlowymi a oznaczeniami geograficznymi oraz podjęcie działań na rzecz konkretnego stosowania przepisów Wspólnoty, które stanowią, że wprowadzenie marki handlowej, chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nie może być dokonane przez uczestników życia gospodarczego niebędących reprezentantami organizacji producenckich posiadających prawo do stosowania tych oznaczeń; uważa za niezbędne przeprowadzenie kampanii reklamowych, odpowiednio finansowanych ze środków budżetowych, celem przybliżenia konsumentom zalet tego rodzaju publicznych systemów certyfikacji;
28. uważa, że wytwórcy produktów posiadających oznaczenie geograficzne mogą ewentualnie dysponować instrumentami, które umożliwią im właściwe zarządzanie wielkością produkcji celem utrzymania jakości i dobrego imienia oznaczeń geograficznych;
29. 17a. uważa, że w przypadku zastosowania produktu z chronionym oznaczeniem geograficznym w złożonym produkcie końcowym – przy zmianie właściwości produktu posiadającego oznaczenie geograficzne – organizacje ochrony lub właściwe organy muszą posiadać możliwość przeprowadzenia ukierunkowanej kontroli w celu zbadania, czy nie nastąpiła zbyt wielka zmiana cech produktu z oznaczeniem geograficznym;
30. wzywa do lepszej ochrony wprowadzonych nazw, zwłaszcza na określonych etapach pakowania i sprzedaży tych produktów poza obszarem ich produkcji, na których to etapach istnieje niebezpieczeństwo nadużycia danej nazwy; wzywa do zastosowania przepisu Wspólnoty, zakazującego wprowadzania oznakowań zawierających nazwy zbliżone do już wprowadzonych chronionych nazw pochodzenia lub oznaczeń geograficznych;
31. popiera opracowanie wspólnych przepisów dla producentów wyrobów oznaczonych geograficznie celem określenia warunków dotyczących nakładów związanych z tym znakowaniem jak również w odniesieniu do ich przestrzegania przy znakowaniu wyrobów przetworzonych;
32. wyraża poparcie dla uproszczenia procedury rejestracji oznaczeń geograficznych i skrócenia terminu ich otrzymywania;

33. zwraca uwagę na fakt, że poziom ochrony oznaczeń geograficznych jest różny w poszczególnych państwach członkowskich; uważa że konieczna jest harmonizacja ustawodawstw i procedur w tej dziedzinie ze szczególnym uwzględnieniem ochrony norm z urzędu;
34. wzywa do wzmocnienia międzynarodowego wymiaru ochrony oznaczeń geograficznych w ramach międzynarodowych negocjacji handlowych; wzywa Komisję Europejską do intensyfikacji starań o poprawę ochrony oznaczeń geograficznych w ramach negocjacji Światowej Organizacji Handlu (w rozumieniu rozszerzenia ochrony zgodnie z art. 23 Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (TRIPS) na wszystkie produkty i utworzenia multilateralnego rejestru oznaczeń geograficznych) na płaszczyźnie politycznej, ale także w ramach rokowań o przyjęcie nowych państw do Światowej Organizacji Handlu oraz w ramach bieżących negocjacji porozumień dwustronnych;
35. uważa, że zarówno produkty eksportowane, jak i pozostające na rynku wewnętrznym, powinny być objęte międzynarodową ochroną, która może być zróżnicowana wewnątrz UE w zależności od rzeczywistego niebezpieczeństwa nieuprawnionego stosowania produktów eksportowanych, tak, aby eksportowane produkty o wysokim poziomie zagrożenia nieuprawnionym stosowaniem podlegały ochronie w ramach Światowej Organizacji Handlu, podczas gdy w odniesieniu do produktów o niskim poziomie zagrożenia i sprzedawanych głównie na rynku lokalnym można było zaproponować procedurę uproszczoną w formie zgłoszenia do Komisji uznania przez państwo członkowskie (porównywalne z obecną ochroną tymczasową) oraz europejskiego prawa do ochrony;
36. wskazuje na fakt, że określone oznakowania są systematycznie bezprawnie używane w krajach trzecich, co wprowadza w błąd konsumentów i naraża dobre imię produktów oryginalnych; podkreśla, że ochrona oznakowania w kraju trzecim jest procedurą niezwykle czasochłonną i w zasadzie nie do przeprowadzenia przez pojedyncze organizacje producenckie, ponieważ każdy kraj posiada własne specyficzne systemy i procedury ochrony; wzywa Komisję do podjęcia działalności doradczej i dostarczenia organizacjom producenckim niezbędnego know-how lub udzielenia prawnej pomocy przy zawieraniu porozumień z krajami trzecimi;
37. zwraca się z wnioskiem o poddanie chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych kontroli wspólnotowej i krajowej poprzez zobowiązanie państw członkowskich do działania z urzędu w przypadkach niedozwolonego używania lub naśladowania oznaczeń geograficznych; proponuje wprowadzenie odpowiedniego postanowienia do art. 13 rozporządzenia Rady nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych¹; wyraża poparcie dla uproszczenia procedur otrzymywania chronionych nazw pochodzenia i dla wprowadzenia rygorystycznej kontroli, przeprowadzanej przez każde państwo członkowskie, mającej na celu wydawanie certyfikatów na realizację całego procesu produkcji na określonym obszarze geograficznym;

---

¹ Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 12.

38. uważa, że kontrola rynku pod kątem przestrzegania przepisów w odniesieniu do wszystkich produktów posiadających chronioną nazwę pochodzenia i chronione oznaczenie geograficzne oznacza wprawdzie nakłady administracyjne, ale w znacznej mierze przyczyni się do skutecznej ochrony tych produktów; wyraża poparcie dla przyznania wspólnotowej pomocy technicznej przy prowadzeniu kontroli przez państwa członkowskie w celu zapewnienia możliwie jednolitej realizacji ochrony tych produktów na obszarze UE;
39. uważa, że należy zwiększyć działalność informacyjną i popularyzującą dotyczącą tych systemów, dzięki wspólnotowej pomocy finansowej, zarówno na rynku wewnętrznym, jak i w państwach trzecich; uważa, że powinno się zwiększyć udział UE we współfinansowaniu wspólnotowych programów na rzecz informowania o produktach europejskich i wspierania ich zbytu; wzywa Komisję, by w dalszym ciągu zajmowała się koncepcją chronionych oznaczeń geograficznych w krajach trzecich, a mianowicie drogą zwiększenia pomocy technicznej w powiązaniu z organizacjami producenckimi posiadającymi te oznaczenia;
40. zaleca utworzenie europejskiej instytucji ds. jakości produktów, która ściśle współpracowałaby z Europejskim Urzędem ds. Bezpieczeństwa Żywności i służbami Komisji odpowiedzialnymi za ochronę jakości produktów spożywczych; instytucja ta wydawałaby również decyzje w sprawie coraz liczniejszych wniosków krajów trzecich o uznanie chronionej nazwy pochodzenia, chronionego oznaczenia geograficznego i gwarantowanych tradycyjnych specjalności;
41. podkreśla znaczenie rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy¹ dla swobody wyboru konsumentów; wzywa Komisję do przedłożenia wniosku legislacyjnego w odniesieniu do obowiązku znakowania także produktów pochodzenia zwierzęcego, jak mleko, mięso i jaja, przy produkcji których zwierzęta otrzymują paszę zmodyfikowaną genetycznie;
42. wyraża poparcie dla utrzymania i uproszczenia systemu gwarantowanych tradycyjnych specjalności, wyraża jednak rozczarowanie w odniesieniu do stopnia skuteczności tego narzędzia, które dotychczas umożliwiło rejestrację jedynie znikomej liczby gwarantowanych tradycyjnych specjalności (zarejestrowano 20 specjalności, a 30 wniosków jest rozpatrywanych); podkreśla, że z art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 509/2006 Rady z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie produktów rolnych i środków spożywczych będących gwarantowanymi tradycyjnymi specjalnościami² należy usunąć wymieniony na drugim miejscu wykaz wpisów gwarantowanych tradycyjnych specjalności – w którym nie zastrzeżono stosowania nazwy produktu lub artykułu spożywczego wyłącznie przez producenta – ponieważ osłabia to ochronę gwarantowanych tradycyjnych specjalności; przypomina, że prawne uregulowania w odniesieniu do gwarantowanych tradycyjnych specjalności nadal stanowią istotny instrument ochrony receptur oraz, że w przypadku spełnienia określonych warunków istnieje godny uwagi obszar rozwoju;

---

¹ Dz.U. L 268 z 18.10.2003, s. 1.

² Dz.U. L 93 z 31.03.06, s. 1.

43. 25a. uważa definicję pojęcia produktu „tradycyjnego” sformułowaną w rozporządzeniu nr 509/2006 za niewystarczającą; uważa, że związek między tradycyjnymi produktami i krajem, w którym odpowiednia tradycja jest pielęgnowana, względnie wyłączone stosowanie tych określeń przez producentów stosujących tradycyjne receptury, podniosłyby status gwarantowanych tradycyjnych specjalności;
44. uważa, że produkcja ekologiczna jest jednym z obszarów rolnictwa europejskiego o silnym potencjale wzrostu i że programy jej promowania muszą przynieść wzrost zaufania do logo Wspólnoty; stwierdza, że mimo przyjęcia europejskiego rozporządzenia w tej dziedzinie, zawierającego jednolite normy, państwa członkowskie stosują procedurę certyfikacji w zróżnicowany sposób, przenosząc dowolnie kosztowne zadania kontrolne na organy kontroli lub państwo koncesjonowane przez jednostki kontrolne; zauważa, że procedura certyfikacji zmienia się w zależności od państwa członkowskiego i jest kosztowna; popiera harmonizację przepisów prawnych w zakresie górnych limitów zawartości niedozwolonych środków ochrony roślin w produktach rolnictwa ekologicznego; popiera zasadniczo projekt wprowadzenia znaku ekologicznego UE;
45. uważa za konieczne zwiększenie jednolitości typologii organizmów oraz procedur kontroli i certyfikacji produktów ekologicznych, aby konsumenci mieli poczucie bezpieczeństwa i zaufania dzięki nowemu logo UE dla produktów pochodzących z ekologicznej produkcji rolnej, gwarantującemu jednolite kryteria produkcji, kontroli i certyfikacji w całej Unii i przyczyniającemu się do rozwiązywania problemów oraz większego wsparcia rynku wewnętrznego produktów ekologicznych;
46. uważa, że pojawienie się produktów nieekologicznych oznakowanych w sposób sugerujący, iż są produktami rolnictwa ekologicznego, może hamować rozwój jednolitego rynku produktów ekologicznych w UE; w związku z tym wyraża zaniepokojenie próbą rozszerzenia znaku Ecolabel na produkty żywnościowe niewytworzone zgodnie z zasadami rolnictwa ekologicznego;
47. opowiada się za obowiązkowym podawaniem informacji o kraju pochodzenia w przypadku importowanych z krajów trzecich surowych i przetworzonych produktów pochodzących z ekologicznej produkcji rolnej, niezależnie od tego, czy dla produktów ekologicznych będzie stosowane logo Wspólnoty;
48. 26c. uważa, że dla lepszego funkcjonowania rynku wewnętrznego produktów ekologicznych w UE należy:
- podawać kraj pochodzenia na produktach ekologicznych, zarówno surowych, jak i przetworzonych, importowanych z krajów trzecich, niezależnie od tego, czy dla produktów ekologicznych będzie stosowane logo Wspólnoty,
  - wzmocnić wiarygodność logo Wspólnoty dzięki programom wspierania sprzedaży produktów ekologicznych,
  - ustanowić górne limity zawartości niedozwolonych środków ochrony roślin w produktach pochodzących z rolnictwa ekologicznego,
  - zbadać problem podwójnej certyfikacji, jakiej w wielu przypadkach żądają

hurtownicy, ponieważ utrudnia to zapewnienie wystarczających wielkości dostaw produktów ekologicznych na rynku UE,

- znakowanie produktów nierolniczych, przywoływanych z uwagi na biologiczną metodę produkcji, musi wyraźnie różnić się od znakowania produktów rolniczych pochodzących z upraw ekologicznych;

49. wyraża zadowolenie z powodu ustanowienia w państwach członkowskich urzędów ds. produktów tradycyjnych i ekologicznych; uważa, że konieczne jest, aby w każdym państwie członkowskim istniały instytucje publiczne lub prywatne, jednomyślnie uznane przez producentów i konsumentów, odpowiedzialne za kontrolowanie krajowej produkcji artykułów ekologicznych i wysokiej jakości oraz za zapewnianie jej promocji;
50. przyznaje, że konsumenci mają coraz większe wymagania jeżeli chodzi o jakość żywności i środków żywnościowych, nie tylko w kategoriach bezpieczeństwa, ale także kwestii etycznych, takich jak równowaga środowiskowa, ochrona dobrostanu zwierząt czy technologie związane z organizmami genetycznie modyfikowanymi (OGM); wzywa Komisję do opracowania kryteriów dla inicjatyw w dziedzinie jakości, takich jak dobrowolne systemy oznaczania produktów wolnych od OGM, które zapewnią konsumentom jasny wybór;
51. uważa, że należy wspierać przyjazne dla środowiska metody produkcji; wyraża ubolewanie z powodu braku wspólnotowych uregulowań dla produkcji zintegrowanej, umożliwiających skierowanie uwagi na wysiłki europejskich wytwórców poprzez odpowiednie kampanie sprzedaży i kampanie reklamowe;

Systemy certyfikacji

52. uważa unijne założenia w sprawie harmonizacji standardów za zbędne; uważa, że nie ma potrzeby tworzenia kolejnych systemów certyfikacji służących do wyróżniania żywności na poziomie wspólnotowym, ponieważ prowadziłoby to do deprecjacji już istniejących systemów i wprowadzałaby konsumentów w błąd;
53. podkreśla, że przygotowanie znaków jakościowych, łącznie z wiążącym się z tym postępowaniem, nie może powodować wzrostu kosztów administracyjnych dla producentów; wzywa w związku z tym, by w kontekście stosowania tych znaków producenci otrzymali prawo inicjatywy, natomiast ingerencje organów Wspólnoty ograniczyły się do ochrony tych znaków, aby zapewnić producentom odpowiednie wynagrodzenie ich nakładów i ochronę konsumentów przed fałszerstwami lub jakąkolwiek inną formą oszustwa;
54. podkreśla, że istniejące systemy certyfikacji, obok przestrzegania przepisów prawa dzięki ścisłemu nadzorowi, powinny gwarantować również inne istotne elementy bezpieczeństwa żywności, na przykład możliwość kontroli wstecznej; podkreśla, że uregulowania dotyczące certyfikacji powinny odzwierciedlać wymogi wspólnotowe i dlatego też potrzebne jest wsparcie ze strony państwa w zakresie kosztów ponoszonych przez rolników; opowiada się za promowaniem bardziej aktywnego współdziałania ze strony organizacji producenckich, ponieważ indywidualni rolnicy nie są w stanie stawić czoła wygórowanym przepisom certyfikacyjnym handlu;

55. zwraca uwagę, że prywatne systemy certyfikacji nie spełniają zadania, jakim jest przekazanie konsumentom informacji o właściwościach danego produktu, a stały się jedynie środkiem zyskania dostępu do rynku, zwiększają biurokratyczne nakłady ponoszone przez wytwórców i stały się dobrym interesem dla wielu przedsiębiorstw detalicznego handlu artykułami spożywczymi; uważa, że nie należy wspierać gromadzenia się tych systemów, ponieważ dla części sektora produkcji oznaczają one ograniczenie dostępu do rynku;
56. zwraca uwagę, że obecne nagromadzenie prywatnych systemów certyfikacji utrudnia pewnej części sektora dostęp do rynku i że systemy te nie przyczyniają się do lepszego informowania konsumentów o właściwościach produktów; zwraca się do Komisji o wywarcie wpływu na wzajemne uznawanie prywatnych systemów certyfikacji przez państwa członkowskie celem zahamowania przyrostu ich liczby i wykluczania jakościowych produktów z rynku; uważa za konieczne opracowanie wspólnotowych wytycznych obejmujących aspekty, których te systemy nie mogą regulować, jak np. „rewaloryzujące“ pojęcia i oznaczenia, które należy określić przy pomocy obiektywnej skali i obiektywnych danych;
57. zwraca uwagę na fakt, że produkty regionalne mają duże znaczenie dla lokalnych gospodarek i społeczności, dlatego też należy się sprzeciwić propozycjom jakiegokolwiek ograniczenia liczby rejestrowanych oznaczeń geograficznych;
58. uważa, że nie powinno się opracowywać nowych rozwiązań dla promocji produktów tradycyjnych, mogących prowadzić do deprecjacji systemu gwarantowanych tradycyjnych specjalności;
59. wzywa do zacieśnienia współpracy z Międzynarodową Organizacją Normalizacyjną (ISO) i do jak najszerszego wdrożenia systemów alternatywnych, na przykład HACCP (Systemu Analizy Ryzyka i Kontroli Punktów Krytycznych);
60. przypomina, w odniesieniu do wymiaru międzynarodowego, że Unia Europejska napotkała kilka problemów dotyczących konkurencyjności w stosunkach ze swoimi głównymi partnerami handlowymi; wyraża zaniepokojenie z powodu presji wywieranej przez produkty z krajów wschodzących, których poziom bezpieczeństwa i jakości różni się od poziomu europejskiego, i których kontrolowanie można poddać w wątpliwość; podkreśla w związku z tym konieczność wdrożenia koncepcji „warunkowego dostępu do rynku” zalecanej przez Parlament w wielu rezolucjach;
61. zwraca się z wnioskiem o zawarcie jak największej ilości porozumień dwustronnych z kluczowymi rynkami oraz porozumień mających na celu walkę z podrabianiem; wzywa Komisję Europejską do podjęcia działań w celu rozwiązania problemu międzynarodowej ochrony marek oraz chronionych oznaczeń geograficznych, chronionych nazw pochodzenia i gwarantowanych tradycyjnych specjalności;

Inne aspekty

62. uważa za konieczne zapewnienie jak najszerszego przedstawienia korzyści polityk europejskich w zakresie gwarancji jakości i bezpieczeństwa żywności; wyraża ubolewanie, że obywatele europejscy nie mają swobodnego dostępu do wyczerpujących

informacji na temat udziału Unii Europejskiej w działaniach w tej dziedzinie; zaleca Komisji i państwom członkowskim wzmocnienie wysiłków na rzecz upowszechniania informacji o normach jakości i bezpieczeństwa żywności obowiązujących w zakresie produktów wspólnotowych oraz wspierania tych norm;

63. podkreśla rolę, jaką może odegrać europejskie finansowanie w tej dziedzinie; uważa, że 75 % udziału Wspólnoty w programach na rzecz poprawy jakości w państwach konwergencji jest niewystarczające; zwraca jednak uwagę na zaostrzenie warunków udzielania kredytu małym producentom, w kontekście światowego kryzysu finansowego, który silnie ograniczy ich dostęp do współfinansowania;
64. uważa za konieczne wspieranie tworzenia rynków rolnych, miejsc, w których producenci rolni na własną rękę będą bezpośrednio sprzedawać produkty regionalne i sezonowe, ponieważ gwarantuje to uczciwe ceny i wysoką jakość produktów, wzmacnia powiązanie produktu z obszarem uprawy i zwraca uwagę konsumentów na świadomy wybór dokonywany według aspektów jakościowych; uważa, że państwa członkowskie powinny promować tworzenie punktów sprzedaży, w których producenci mogą bezpośrednio oferować swoje wyroby konsumentom;
65. wzywa do stworzenia programów wsparcia sprzedaży dla lokalnych rynków w celu promowania lokalnych i regionalnych inicjatyw w zakresie przetwórstwa i zbytu; uważa, że może to odbyć się przykładowo na drodze tworzenia wspólnot producenckich, które zwiększają tworzenie wartości dodanej na obszarach wiejskich i które, poprzez unikanie długich tras transportowych, dają dobry przykład w walce ze zmianami klimatycznymi;
66. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

UZASADNIENIE

W coraz bardziej zglobalizowanym świecie presja produktów z innych krajów na rolników z państw członkowskich jest coraz większa. Wobec nowych wyzwań główną zaletą producentów europejskich jest *jakość*.

Jakość musi spełniać oczekiwania konsumentów bez generowania dodatkowych kosztów dla producentów. W związku z tym minimalnym kryterium jest bezpieczeństwo żywności, natomiast *konsumenci stają się coraz bardziej czuli na kwestię przyczyniania się do przetrwania rolnictwa, zmian klimatu, bezpieczeństwa żywności, bioróżnorodności, dobrostanu zwierząt i pustynnienia*. W tym kontekście, oprócz wymagania w produktach higieny i bezpieczeństwa produktów, wiele z wymagań dotyczących produkcji, jak i te przyczyniające się do ochrony środowiska i zapewniania dobrostanu zwierząt, często nie jest respektowanych w przypadku ważnych produktów spożywczych. Ponadto konsumenci są coraz bardziej zainteresowani nie tylko bezpieczeństwem żywności, ale i pochodzeniem oraz metodami produkcji produktów spożywczych.

UE musi nalegać na spełnienie przez wszystkie produkty spożywcze norm produkcji, szczególnie tych dotyczących bezpieczeństwa. **Z drugiej strony Unia Europejska musi zapewnić równy poziom konkurencji produktów regionalnych i produktów z krajów trzecich.** Interesującą koncepcją jest określona przez Parlament koncepcja tzw. „warunkowego dostępu do rynku”, czyli dostępu do rynku dla produktów, które spełniają określone kryteria. Dzięki tej koncepcji różnice jakościowe między produktami europejskimi i produktami zagranicznymi znalazły swe odzwierciedlenie w polityce celnej Unii, jednak bez wpływu na zobowiązania określone w ramach negocjacji ze Światową Organizacją Handlu. Środki uzyskane w ten sposób zostaną przekazane krajowym funduszom z krajów trzecich w celu poprawy jakości produktów rolno-spożywczych. W tym kontekście zwrócono się do Komisji Europejskiej o przeprowadzenie analizy w tym zakresie i do zaproponowania na tej podstawie odpowiednich aktów prawnych.

Sprawozdawczyni z zadowoleniem przyjmuje dyskusję zainicjowaną przez Komisję przy pomocy **zielonej księgi w sprawie jakości produktów rolnych: normy jakości produktów, wymogi w zakresie produkcji rolnej, systemy jakości**. Sprawozdawczyni popiera chęć promowania jakości europejskich produktów rolnych bez generowania kosztów i dodatkowych obciążeń dla producentów. W rezultacie dyskusji z Komisją Rolnictwa i Rozwoju Wsi Parlamentu Europejskiego oraz konferencji zorganizowanej z przedstawicielami regionów, producentami produktów rolno-spożywczych i instytucjami krajowymi i europejskimi ponownie wydano szereg zaleceń na rzecz polepszenia polityki jakości żywności w Europie. Sprawozdawczyni proponuje, aby te aspekty znalazły odzwierciedlenie w przyszłych wnioskach legislacyjnych przedstawianych przez Komisję w tej dziedzinie, proponowanych na bazie procesu konsultacji wspieranego przez wspomnianą zieloną księgę.

Po pierwsze, sprawozdawczyni przeanalizowała problem **wymagań w dziedzinie produkcji i norm handlowych**. Normy handlowe UE określają dla znacznej liczby produktów rolnych oraz dla określonych końcowych produktów spożywczych definicje produktów, minimalne wymagania, kategorie produktów i wymagania przy etykietowaniu dla informacji

konsumentów. Celem tego jest pomoc rolnikom w dostarczaniu produktów, które spełniają oczekiwania konsumentów oraz ułatwiają im porównywanie cen produktów o różnej jakości.

Sprawozdawczyni proponuje **uproszczenie skomplikowanego systemu podstawowych europejskich norm** i licznych przepisów, którym podlegają europejscy rolnicy. Zaleca ona uproszczenie i przyjęcie zasad, które w wystarczającym stopniu zagwarantują bezpieczeństwo produktów spożywczych. Proponuje się również metody upraszczania procesu określania norm dzięki skróceniu czasu trwania procedur w Komisji, poprzez przeniesienie tych obowiązków na inne organy lub poprzez przyjęcie międzynarodowych norm. Sprawozdawczyni uważa także, że upraszczanie to musi uwzględniać obowiązki administracyjne, które wchodzi w zakres odpowiedzialności władz państwowych lub zainteresowanych stron. Wraz ze zmianami wymagań rynku i coraz większym wzrostem zaawansowania technologii normy handlowe mogą stracić na aktualności i muszą zostać zaktualizowane.

Po drugie, w sprawozdaniu popiera się **wprowadzenie obowiązku zamieszczania informacji dotyczącej miejsca wytworzenia** produktów pierwotnych w formie terminu „produkt wytworzony w Unii Europejskiej” lub „produkt wytworzony poza granicami Unii Europejskiej”. Sprawozdawczyni popiera rozszerzenie tego systemu na przetworzone produkty spożywcze, dzięki czemu uwzględnione zostanie pochodzenie głównych składników i surowców oraz dzięki czemu uwidoczniony zostanie związek pomiędzy miejscem ich pochodzenia i miejscem ostatecznego przetworzenia produktu. Informacje na poziomie konsumentów europejskich dotyczące łańcucha żywnościowego są niewystarczające, zwłaszcza w zakresie pochodzenia głównych składników i surowców, jak i miejsca wytworzenia produktu końcowego. Innymi słowy, działania dotyczące oznaczania pochodzenia należy promować poprzez kampanie informacyjne dla obywateli, wspierane przez Unię Europejską.

W związku z tym jako alternatywę zaproponowano **model australijski** dotyczący oznakowania kraju pochodzenia, który definiuje różne etapy wytwarzania produktów, na przykład „wyprodukowano w” – w przypadku produktów wytworzonych ze składników pochodzenia krajowego lub wytworzonych na miejscu – lub „wytworzono w” – w przypadku produktów spożywczych poddanych znacznemu przetworzeniu w danym kraju – albo „wytworzono w ... ze składników lokalnych lub importowanych”. Ten sposób etykietowania jest powszechny wśród innych ważnych partnerów handlowych, jakimi są Stany Zjednoczone lub Nowa Zelandia.

Ponadto w sprawozdaniu stwierdza się, że fakultatywne terminy zarezerwowane muszą być promowane w większym stopniu niż normy handlowe oraz że nie jest konieczne, aby Unia Europejska opracowała własną definicję „fakultatywnych terminów zarezerwowanych”, ponieważ została ona określona w ustawodawstwie Stanów Zjednoczonych i zasada kraju pochodzenia może być stosowana do wzajemnego uznawania tych norm bez powodowania zakłóceń na wspólnym rynku. Ponadto stwierdza się, że należy wspierać proces współregulacji jako modelu dostosowania ustawodawstwa europejskiego w danej dziedzinie.

Na podstawie wcześniejszych rezolucji Parlamentu sprawozdawczyni popiera szczegółową analizę opcji specjalnego **znaku jakości umieszczanego na produktach europejskich** na podstawie już istniejących modeli. W związku z tym sprawozdawczyni wzywa Komisję

Europejską do określenia i zaproponowania sposobu promowania jednego europejskiego znaku jakości, dodatkowego w stosunku do istniejących znaków krajowych i regionalnych. Stwierdza się też, że znak jakości powinien zapewnić sprawiedliwe traktowanie uczestników rynku podczas całego procesu produkcji i dystrybucji, jak i ochronę środowiska naturalnego. W odniesieniu do już istniejących w Europie krajowych znaków jakości sprawozdawczyni stwierdza, że będą one mogły ubiegać się o uzyskanie statusu znaku europejskiego, będącego uzupełnieniem do własnych znanych instrumentów w państwach członkowskich, przy zachowaniu zgodności pomiędzy obydwojema rodzajami znaków.

Odnosnie do **stopnia międzynarodowej** ochrony oznaczeń geograficznych sprawozdawczyni uważa, że musi on zostać osiągnięty w ramach międzynarodowych negocjacji handlowych i w tym kontekście wzywa Komisję Europejską do wpisania tego punktu do harmonogramu negocjacji Światowej Organizacji Handlu i uznania go przez wszystkich partnerów międzynarodowych.

Odnosnie do chronionych oznaczeń geograficznych, chronionych nazw pochodzenia i gwarantowanych tradycyjnych specjalności sprawozdawczyni proponuje przyznanie unijnej pomocy technicznej w celu wdrożenia tych systemów w państwach członkowskich oraz odpowiedniej oceny tych produktów. Europejskie systemy jakości muszą korzystać z jak największego rozpoznania na poziomie konsumentów europejskich. Innymi słowy należy zwiększyć poziom informowania i popularyzowania tych systemów przy wsparciu finansowym UE, zarówno na rynku wewnętrznym Unii, jak i w krajach trzecich. Wreszcie, w sprawozdaniu popiera się inicjatywę utworzenia europejskiego urzędu ds. jakości produktów, który ściśle współpracowałby z Europejskim Urzędem ds. Bezpieczeństwa Żywności i służbami Komisji odpowiedzialnymi za ochronę jakości produktów spożywczych. Odnosnie do rolnictwa ekologicznego, w sprawozdaniu popiera się utworzenie na szczeblu państw członkowskich urzędów ds. produktów tradycyjnych i ekologicznych, a także popiera się rozwój tego typu urzędów w sferze publicznej i prywatnej.

Sprawozdawczyni uważa, że istnieje ogólna potrzeba promowania w państwach członkowskich **systemów zapewnienia jakości**, które już cieszą się dużą popularnością wśród europejskich konsumentów, i że nie należy dążyć do ujednolicania i łączenia wszystkich systemów jakości w jeden. W celu zapewnienia minimalnych wspólnotowych norm certyfikacji jakości konieczna jest ich ocena i uznanie na szczeblu europejskim. Ponadto na poziomie Komisji Europejskiej konieczne jest utworzenie służb odpowiedzialnych za certyfikację i wydawanie zezwoleń na korzystanie z takiego systemu na szczeblu europejskim, które zapewnią jednolitą kontrolę zarówno na szczeblu krajowym, jak i wspólnotowym.

11.2.2009

OPINIA KOMISJI OCHRONY ŚRODOWISKA NATURALNEGO, ZDROWIA PUBLICZNEGO I BEZPIECZEŃSTWA ŻYWNOSCI (*)

dla Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi

w sprawie zagwarantowania jakości żywności - harmonizacja lub wzajemne uznawanie norm (2008/2220(INI))

Sprawozdawca (*): Magor Imre Csibi

(*) Procedura obejmująca zaangażowane komisje – art. 47 Regulaminu

WSKAZÓWKI

Komisja Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności zwraca się do Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. podkreśla, że systemy jakości żywności powinny oferować konsumentom informację oraz gwarantować autentyczność składników lokalnych oraz technik produkcji; uważa w związku z tym, że systemy takie wymagają wdrażania i wykorzystywania z zastosowaniem zwiększonej kontroli oraz systemów identyfikowalności;
2. jest zdania, że umieszczanie na etykietach miejsca pochodzenia głównego składnika (głównych składników) środków spożywczych jest pożądane w przypadku, gdy główny składnik nie pochodzi ze strefy „chronionego oznaczenia geograficznego” lub „chronionej nazwy pochodzenia”; oraz że za główny składnik powinno uważać się ten, który stanowi więcej niż 50 % środka spożywczego; podkreśla ponadto, że tego rodzaju etykietowanie powinno być stosowane dobrowolnie;
3. wzywa do dalszego upraszczania norm marketingowych poprzez uściślenie głównych kryteriów mających zastosowanie; wzywa do opracowania unijnych wytycznych w sprawie stosowania ogólnych zastrzeżonych pojęć, takich jak „zawierający małe ilości cukru”, „niskoemisyjny”, „dietetyczny” i „naturalny”, celem uniknięcia praktyk wprowadzających w błąd;
4. podkreśla konieczność promowania produktów ekologicznych i rolnictwa ekologicznego

jako źródła żywności wysokiej jakości i katalizatora ochrony środowiska i dobrostanu zwierząt; wzywa do uproszczenia systemów certyfikacji w celu dalszego rozwoju rynku produktów ekologicznych, a także do bezzwłocznego wprowadzenia obowiązkowego unijnego znaku jako środka służącego dalszemu poszerzaniu wiedzy konsumentów i rozpoznawaniu produktów ekologicznych;

5. przyznaje, że konsumenci mają coraz większe wymagania jeżeli chodzi o jakość żywności i środków żywnościowych, nie tylko w kategoriach bezpieczeństwa, ale także kwestii etycznych, takich jak równowaga środowiskowa, ochrona dobrostanu zwierząt czy technologie związane z organizmami genetycznie modyfikowanymi (OGM); wzywa Komisję do opracowania kryteriów dla inicjatyw w dziedzinie jakości, takich jak dobrowolne systemy oznaczania produktów wolnych od OGM, które zapewnią konsumentom jasny wybór.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	10.2.2009
Wynik głosowania końcowego	+: 45 -: 0 0: 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Adamos Adamou, Georgs Andrejevs, Pilar Ayuso, Irena Belohorská, Maria Berger, Johannes Blokland, John Bowis, Martin Callanan, Magor Imre Csibi, Chris Davies, Avril Doyle, Mojca Drčar Murko, Anne Ferreira, Elisabetta Gardini, Matthias Groote, Françoise Grossetête, Satu Hassi, Gyula Hegyi, Marie Anne Isler Béguin, Christa Klauß, Eija-Riitta Korhola, Holger Krahmer, Urszula Krupa, Peter Liese, Linda McAvan, Péter Olajos, Miroslav Ouzký, Vladko Todorov Panayotov, Vittorio Prodi, Frédérique Ries, Dagmar Roth-Behrendt, Guido Sacconi, Amalia Sartori, Carl Schlyter, Horst Schnellhardt, Richard Seeber, María Sornosa Martínez, Antonios Trakatellis, Thomas Ulmer, Åsa Westlund
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Iles Braghetto, Jutta Haug, Hartmut Nassauer, Andres Tarand
Zastępca(y) (art. 178 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Emanuel Jardim Fernandes

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	17.2.2009
Wynik głosowania końcowego	+ : 28 - : 8 0 : 1
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Vincenzo Aita, Niels Busk, Luis Manuel Capoulas Santos, Giovanna Corda, Albert Deß, Constantin Dumitriu, Michl Ebner, Carmen Fraga Estévez, Lutz Goepel, Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf, Esther Herranz García, Lily Jacobs, Elisabeth Jeggle, Heinz Kindermann, Vincenzo Lavarra, Stéphane Le Foll, Véronique Mathieu, Mairead McGuinness, Rosa Miguélez Ramos, María Isabel Salinas García, Sebastiano Sanzarello, Agnes Schierhuber, Willem Schuth, Czesław Adam Siekierski, Alyn Smith, Donato Tommaso Veraldi
Zastępcy obecni podczas głosowania końcowego	Katerina Batzeli, Ilda Figueiredo, Béla Glattfelder, Wiesław Stefan Kuc, Astrid Lulling, Catherine Neris, Maria Petre, Markus Pieper, Struan Stevenson, Vladimír Železný
Zastępca (art. 178 ust.2) obecny podczas głosowania końcowego	Hélène Goudin, Ewa Tomaszewska, Peter Šťastný